

בעזוהשי"ת

נפשי גאולה

פרשת פינחס תשפ"ה

♦ גליון ק"ג ♦

שבתות בין המצרים – כל מלאכתך עשויה

הפחד שמסלק את כל החרדות

מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' (פרק כ"א)

כוונת בין המצרים על פי חסידות (פרק ב')

הציצית והתפילין מבטאים את הגאולה היהודית

בענין אהבה ויראה, וביאור מדוע הם

שורש כל המצוות עשה ולא תעשה

תרומתך תסייע בעדנו להמשיך ולהאיר
בגאולה פרטית לעוד ועוד נשמות ישראל

קריאת קודש

אל כבוד אחינו בני ישראל
הנהנים מהאור הגנוז בגליוני **נפשי גאלה**
היו"ל בתפארה ומופצים בתפוצות ארץ הקודש
אליכם אישים אקרא!

אין הקומץ משביע את הארי וההוצאות גדלו למעלה ראש
וכמעט ואין ביכולתנו לשאת את משא העם הזה לבדנו.
אמר מרן הבעל שם טוב הקדוש: 'קרבה אל נפשי גאלה' עלינו
לדאוג לגאולת הנפש ומתנוכה תצמח הגאולה השלימה! תרומתך
להפצת הגליון '**קרבה אל נפשי גאלה**' תעזור בס"ד לעוד ועוד
יהודים לזכות לגאולת הנפש!

לתרומות להנצחות, לע"נ או לרגל שמחה
וכן להערות והארות ולקבלת הגליון
ניתן לפנות למחבר הר"ר **יחיאל יהושע פרישמן**
בפל' 052-766-2543 בדוא"ל **k7662543@gmail.com**
וכן במערכת 'נדרים פלוס' **"נפשי גאלה"**
לשאלת רבים! ניתן לקבל קבלה מוכרת לצרכי מס.

חלק מהוצאות ההדפסה

נודב לע"נ

הרה"ק רבי **אברהם מתתיהו**

בן הרה"ק רבי **מנחם נחום זי"ע**

משטפנשט

עריכה וכתביבה: ר' פנחס גרינבוים: 052-7694649

~*~

עיצוב ועימוד: גפנים - 052-7648003 **cmg9090@gmail.com**

שבתות בין המצרים – כל מלאכתך עשויה

בשבתות אלו הוא באמת גילוי יותר גדול מאשר בכל שבתות השנה.

כי הנה יהודי שעובד קשה לפרנסתו כל ימות השבוע, ובהגיע יום השבת הוא עוצר ושובת, הרי בזה הוא מגלה שבעצם כל מה שהוא עבד ועשה כל השבוע לא היה האמת, כי באמת ה' יתברך הוא הזן ומפרנס לכל, אלא שהוא ציווה עלי להשתדל לפרנסתי ולכן עשיתי את כל מה שעשיתי. וכמו שאפשר לראות בחוש פעמים רבות איך שהפרנסה מגיעה מכיוון אחר לגמרי ממה שחשב ועשה. ה' יתברך רוצה לתקן את העולם במלכות ש-ד-י על ידי הפעולות שאני עושה, ועל ידי האמונה שלי בכך שהוא עושה הכל. לכן כאשר הוא מצווה עלי לשבות, אני שובת. השביתה מגלה על העשייה.

וכמו כן לענייננו, עבודת ימי החול היא עבודה של חיפוש מציאות ה' בתוך החושך, ההתמודדות שלנו עם כל המעברים של ימי הגלות מגלה את מציאות ה' ומקרכת את הגאולה.

הרי זה כמו אותם יהודים שבדרכם לתאי הגזים הם שרו בדבקות 'אני מאמין', הם הרי זכו לגלות את מציאות ה' באופן שאדם רגיל לא זוכה לכך בכל ימי חייו. (יתכן שלכן התפשט כל כך הניגון הזה בכל תפוצות ישראל, כי על ידו התגלתה האמונה והתקווה של יהודים בכל

רב לך שבת בעמק הבכא! מה גדלו השבתות שבימי בין המצרים, עד שצדיקים גילו שגבוהים הם יותר מכל שבתות השנה. אין זה ווארט נאה גרידא, אלא זוהי האמת! אכן כמו בכל דבר, אחרי החיבור שמגיע מתוך אמונה פשוטה בדברי הצדיקים, אפשר וראוי להתחבר עוד קצת על ידי הבנה כלשהי בדברים.

הנה עבודת ימי בין המצרים אינה עבודה של צער סתם, אלא אלו הם ימים שבהם מגלים את מציאות ה' יתברך בתוך מקומות של חושך והסתר. (עי' במאמר יחודים בדרך הבעש"ט לפרשת בלק). המציאות הזאת שעם ישראל נוהג מנהגי אבלות ומצפה בכל לב לבנין בית המקדש, הרי זה מראה את עומק האמונה שלנו בכך שגם בגלות ה' יתברך נמצא איתנו, אלא שהוא יושב ומצפה שאנחנו בניו נבנה ונכין את הכלים הראויים, ואז הוא ישוב ויתגלה אלינו. כל פעולה של אבלות, של בכיה או תפילה על בנין הבית, פועלת עוד ועוד גילוי והארה.

אבל, כל זה נכון בימות החול, אז הוא הזמן בו ה' יתברך מראה לנו את החסרון הגדול, ואז הוא מצפה מאתנו שאנחנו נשלים את החסר. אבל בשבת קודש הרי אמרו חז"ל 'כאילו כל מלאכתך עשויה'. שבת קודש דוחה אפילו את בנין בית המקדש! אם כן נמצא שהגילוי שמתגלה

כי עכשיו הכל בנוי לתפארה ולא חסר כלום! עכשיו אין צורך להתמקד בדברים שחסרים בבריאה, אלא פשוט להתרומם ולשבות. הרי זה כמו שבת בצל צדיק גדול ונורא, שכאשר נמצאים במחיצתו לא זוכרים כלום ממני ומעצמי. כך בשבתות האלו נדרש מאתנו להתרומם ולשכוח מהכל. על כן דווקא מתוך החושך העב והמכופל של ימות החול, יכולים לזכות להשיג את יחודו ואחדותו יתברך יותר מבכל שבתות השנה!

גאולת הנפש למעשה

אחרי העבודה של היהודי בימות החול של בין המצרים לבנות את הקשר שנסתר מאתנו מאז חורבן בית המקדש. כעת מגיעה עבודת יום השבת לדעת שכל מלאכתך עשויה, ובאמת בעולמות העליונים הכל בנוי לתפארה. קדושת השבת משרה עלינו התרוממות עליונה עד שנשכחו מעמנו כל שנות הרעב של ימות החול. לכן אמרו צדיקים ששבתות אלו גבוהים במעלה מכל שבתות השנה!

מצב שהוא). היהודי לא מתבלבל משום דבר ומבין שה' אתו בכל זמן ובכל מצב!

זה נכון בימות החול, אבל בשבת קודש יש ענין אחר לגמרי. בשבת קודש הכל מושלם! יש בית המקדש! אמנם לא כאן בעולם הזה, אבל בשמים הוא בנוי על מכוננו. אין לי יותר מה לתקן כביכול! ה' יתברך מקרב אותי ואת כל יהודי בקרבה יתירה, וכביכול אומר לי: בני יקירי, זכית לצפות לישועה במשך השבוע ועבדת אותי בזה עבודה מיוחדת ששייכת לימים הללו. עכשיו בא ותגלה את האמת שכל מה שעשית ביום חול להעיד על יחודי מתוך ההסתר, אין זה באמת הסתר אלא אני עשיתי כל זאת כדי לבנות אותך. אבל עכשיו על ידי השביתה שלך אתה מגלה אותי עוד יותר מכל עבודת ימי החול!

אכן, רב לך שבת כפשוטו ממש!

בכל שבתות השנה אנחנו שובתים ממלאכה קלה ופשוטה, אבל עכשיו כאשר חושך יכסה ארץ ונדרשת עבודה קשה במיוחד כדי להתחזק באמונה ובציפיה לגאולה, ופתאום מצוים עלינו **תשבות**! אל תסתכל על כל מה שהיה בימות החול,

הפחד שמסלק את כל החרדות

התשובה היא שממש לא! ה' יתברך אכן רואה אותך כל הזמן, והוא רוצה שתאכל, אבל תאכל בצורה שהוא רוצה שתאכל, עם כל ההלכות הכרוכות בשעת האכילה. יש הלכות על כל מעשה ופעולה שאתה עושה. אפילו בבית המרחץ יש הלכות, מה לרחוץ קודם, ואיך להתנהג בצניעות ובבושה.

הוי אומר, ה' יתברך הוא הוא מציאות החיים שלנו, זהו לא ענין ששייך רק לזמנים מיוחדים, אלא כל רגע ורגע. זה נקרא יראה!

הידיעה הזו יכולה לגרום לאדם רעה, אבל לאו דווקא. ועל כל פנים היראה הזו מסלקת ממנו את כל היראות האחרות!

למשל, יש אדם שפחד וחושש, מי יודע אם אני אקום מחר בבוקר! מהיכן נובע הפחד הזה? מכך שהוא לא ירא את ה' ולא מקיים את ההלכות שקשורות לשינה. תקרא קריאת שמע כהלכתה, תישן על הצד, וכו'. וכו'. פתאום תרגיש שהנה ה' נמצא איתי! אין לי ממה לפחד! וזאת יש לדעת שאכן כל הפחדים שיש בעולם לא נעשו אלא כדי לעורר אותנו ליראה את ה'.

או אדם שפחד מה יהיה עם מקום העבודה שלי, אולי יפטר אותי. זהו אכן חשש סביר שיכול לקרות. אבל אם העבודה שלך מתנהלת על פי תורה בכל פרטיה, הרי זה יגרום לך להרגיש את קרבת ה', וקרבה זו תגרש ממך את כל הפחדים, כי אתה הרי נמצא בידים הכי טובות שיש!

בשבוע שעבר הרחבנו אודות הפתרון האמיתי להתמודד עם פחדים וחרדות, שזה רק על ידי אמונה ובטחון בה' יתברך.

אחד הקוראים החשובים הרב הגאון ר' מ"ו שליט"א האיר את הנושא במעשה נאה שהיה אצל הרב מכריסק זצ"ל. פעם הגיע אליו פסיכולוג וטען בפניו, אני כל הזמן עובד להוציא מאנשים את הפחדים שלהם, ואילו אתה עם כל החומרות שלך, מכניס בהם כל הזמן פחדים חדשים...

ענה לו הבריסקער רב ואמר, אכן אתה עושה עבודה נפלאה, אתה מוציא מאנשים פחד כזה ופחד כזה, טוב מאוד. אבל אני מכניס להם פחד אחד, פחד כזה שכאשר יש אותו אין יותר שום פחד אחר: פחד ה'!

ובאמת אצל אנשים רבים המושג פחד ה' נתפס בצורה מעוותת ולא נכונה. יראה מה' אין הכוונה שהאדם ירעד מפחד שהנה ה' הולך להעניש אותי חלילה, שזוהי אגב אחת הסיבות למה אנשים חוששים להיכנס לענין של עבודת ה', הרי לא נעים לחשוב ולהרגיש שהולכים להעניש אותי.

יראת ה' היא יראה פשוטה ששווה לכל נפש ממש, ומה היא? הידיעה שה' יתברך רואה אותי! הקב"ה ניצב עלי ורואה את מעשיי! נו אז מה? האם אני מוכרח לשנות בגלל זה את ארחותי? הרי ה' מסתכל עלי כל הזמן אז איך אני יכול לאכול ולשתות? איך אני יכול לחיות חיים נורמליים? אולי עדיף לזכור מה' רק בזמנים מסוימים כמו בתורה ובתפילה?

לא יודע מה יהיה מחר וגם לא מה יהיה בעוד רגע גם לולא הסיבה שממנה אני פוחד. אבל אני סומך על ה' יתברך!

וכמו שהבאנו בשבוע שעבר שגם אם אכן ישנו חסרון כלשהו במעשים וצריך לשוב על כך בתשובה, מכל מקום יש כח באמונה בה' להמשיך שמירה עליונה מכל לפגע, כי זהו העיקר שה' יתברך מצפה מאתנו.

דהיינו שאם יהודי מצליח מתוך הפחד הגדול שלו לחשוב על ה' יתברך ולהאמין בו, זוהי עבודה נפלאה לפניו יתברך!

אלו הם יסודות פשוטים וברורים שהספרים הקדושים מלמדים אותנו. ואציין שאמרתי את הדברים הללו לפני אדם שמטפל בהוצאת פחדים מאנשים, והוא ממש התפעל ואמר לי, הרי זה בדיוק מה שלמדים אותנו, שלא להתייחס לפחדים ולהמשיך בחיים.

אכן אותם מטפלים מלמדים רק חצאי דברים, אבל לנו יש את האמת כולה!

ה' יתברך יעזור שנזכה לברר את האמונה בו ואת היראה ממנו בשלימות, וכל אחד מאתנו יזכה לגאולת הנפש בקרוב ממש.

גאולת הנפש למעשה

כאשר יהודי מתחזק ביראת שמים ומקיים על כל צעד ושעל את מה שהקב"ה רוצה ממנו עכשיו, היראה הזו מחדירה בו את ההכרה שה' יתברך נמצא אתו בכל רגע, וידיעה זו הנובעת מיראת שמים, מסלקת ממנו את כל החרדות האחרות.

לפעמים הפחדים אמורים לעורר את היהודי לשוב בתשובה ולהתחזק בדבר מסוים, וכאשר רק יעשה כן יראה פלאים!

ולא, אין כאן הבטחה שהוא אכן ישאר על כנו ולא יפוטל ממקום עבודתו, אבל כן יש כאן הבטחה שהוא יזכה לחיים של אמונה ושמחה! ועל פי רוב הוא יזכה גם למקום עבודה טוב, או במקום שהוא נמצא או במקום יותר טוב.

העבודה על זה לא באה בפעם אחת, אלא כמו בכל ענייני עבודת ה' היא נעשית לאט לאט, מדרגה אחר מדרגה. כאשר האדם פוחד ממשו, עליו להתחיל להתבונן בניחותא מה קרה שדווקא מהדבר הזה אני פוחד? למה בדבר הזה אני לא מרגיש את ה' ולא סומך עליו? וכך יתבונן איך הוא יכול להכניס לשם את הקב"ה, עד שישתלקו ממנו הפחדים.

בדרך כלל הפחד יתמעט, ואז הוא ישוב ויחזור, ושוב יתחזק בתשובה ובאמונה ובתפילה לה', אנא ממך תסלח לי על כך שאני מפחד מזולתך, ותעזור לי להכניס אותך אל תוך הדבר הזה, שארגיש סמוך ובטוח עליך לגמרי ושתהיה נוכח לגמרי בתוך כל ענייני החיים שלי. כך לאט ובהדרגה יסתלק ממנו הפחד בס"ד.

הדרך הנכונה היא לא לעשות עסק מהיראה הנפולה, אלא להכניס לראש את המציאות האמיתית, ולדעת שכל מחשבה אחרת שאולי כן יש מה לפחד, אין זה כי אם הקליפה שרוצה לאבד ממך את האמונה בה' חלילה.

התהלך עמו בתמימות ואל תחקור אחר העתידות (לשון רש"י עה"כ תמים תהיה). אני

מעשה מבחור שרוצה לעבוד את ה' פרק כ"א

הדביקות בלימוד

קיצור מהפרק הקודם:

המשפיע דיבר עם הבחורים על כך שצריכים לעשו כל דבר מתוך שמחה אמיתית ואמונה בכך שהוא מקיים עכשיו את מצוות ה', בלי להביט עם הוא מרגיש דבקות והתעוררות. כי כאשר אדם מחפש כל הזמן את ההרגשות הנעלות, הרי שהוא מקיים את המצוות בצורה לא טבעית. והרי זה כמו מחותן שיבדוק כל הזמן אם הוא בשמחה שזה גורם לשמחה שתהיה לא טבעית. הבחורים שואלים איך עושים את זה למעשה. בסוף השיחה שאל המשפיע למה אתה שבור, האם מכך שאתה לא לומד כראוי, או בגלל שאתה לא מאמין בקדושת הלימוד שלך.

המשפיע: אסביר את כוונתי. זה שזכית פעם אחת לטעום טעם גן עדן ודבקות, עדיין אין זה אומר שכל פעם שתלמד זה אמור להיראות כך. ואם אתה לומד ולא מרגיש, אין בכך כל הוכחה שאין לה' יתברך נחת רוח ממך ושזה לא פועל למעלה.

מענדיל: מה הכוונה? הרי המשפיע תיאר לנו בצבעים כל כך חיים איך צריכים ללמוד, האם המשפיע חזר בו?

המשפיע: לא ולא! קודם הסברתי מה היה הצורה הנכונה של הלימוד, שאין זו הזדמנות להוכיח למדנות או בקיאות, אלא זהו זמן של התחברות לה'. ה' יתברך מצפה שבניו יתחברו אליו כמו שאב מצפה לבניו שיבואו אליו!

וועלוול: אני לא רוצה לבלבל את התשובה, אבל חסר לי קצת חידוד. למה לא מספיק שהתפילה תהיה בצורה כזו? למה נדרשת דווקא הדבקות בלימוד התורה?

המשפיע: טוב מאוד ששאלת וועלוול, אסביר את דבריי.

בתפילה אתה מספר לקב"ה מה אתה רוצה ומצפה ממנו. זה בוודאי דבר נשגב ונפלא, אבינו שבשמים מצפה לשמוע מה בנו אהובו רוצה וצריך, אבל תורה זה משהו אחר, תורה זה מה שה' רוצה מאתנו! אתם מבינים? התורה זה גילוי רצונו בעולם, לכאורה היה זה צריך להיות עוד יותר בדבקות מאשר בתפילה.

אלא שצריכים להבין את הדברים לאשורם ולא לתת לרגשי הלב לבלבל אותנו מהפשט. המציאות שלא תמיד מרגישים את האמת גורמת לרבים וטובים להתבלבל ולא להבין איך צריך הלימוד להיראות. אבל כשמבינים מה קורה כאן, אזי ראשית כל יכולים לפעמים לזכות גם להרגיש זאת, כגון בלימוד לפנות בוקר לבד, או מדי פעם גם בלימוד עם החברותא. אבל העיקר הוא שהאמת תהיה ברורה, אני כאת שומע מה' יתברך מה רצונו ממני! כבר לא משנה לי כמה אני מרגיש וכממה אני מתלהב או לא מתלהב, אבל אני הרי עסוק בלהבין את דברי קדשו!

בעבודת התפילה צריכים להשקיע בהרגשה ובהתעוררות, אבל בלימוד התורה העיקר הוא לגשת בצורה הנכונה. לפעמים מתעוררים מזה ולפעמים לא, אבל לא זה הוא העיקר.

מענדיל: איזו הסתכלות עמוקה! אני תמיד מדדתי את האיכות לפי ההרגשות שלי, אבל המשפיע אומר שהתורה היא כך כך גבוהה, עד שההרגשות שלי הם בכלל לא מדד נכון. האמת היא אמת שזוהי תורת ה'!

בנימין: אני ממש מתרגש רק מלחשוב על הדברים. עכשיו אני קולט עד כמה גישמתי והורדתי עד היום את מעשיי. כל הזמן

בדקתי עם התעוררתי או לא, בכיתי או לא, היה חזק או חלש. וכי מי אני בכלל?! הרי זוהי תורת ה'!

המשפיע: נכון, וכתוצאה מכך מגיעים כל הנפילות, היות ולא מבינים עד כמה התורה שלנו חשובה.

בנימין: האמת היא שרציתי לומר למשפיע שאני קצת שבור. רציתי להיכנס לישיבה יותר טובה ברמת לימוד גבוהה יותר. קצת קינאתי במענדיל. אמנם פירגנתי לו שהוא נמצא בישיבה טובה אבל קינאתי בו. עכשיו אני מבין שאולי דווקא בישיבה הזו אני יכול ללמוד באמת בלי בלבולים של הצלחות וכד'.

מענדיל: בנימין, האמת היא שעכשיו אני מקנא בך, גם על ההבנה הזו שאמרת עכשיו. וגם אני באמת חושב שבישיבה יותר פשוטה יכולים ללמוד בצורה יותר אמיתית. מה המשפיע אומר? שאני אנסה לעבור לשם?

המשפיע: לא ולא צדיקים, אני רואה שעוד לא הבנתם אותי לגמרי. מה שאמרתי עכשיו הוא ההפוך לגמרי מהמסקנא שלכם. מי שיש לו את הכוחות לכך, חייב ללמוד בעיון ובהבנה עד הסוף, אחרת הרי זה זלזול בתורה ח"ו. ה' יתברך רוצה שיבינו את עמקות רצונו ואתה כביכול מסרב לכך. לעומת זאת מי שמסוגל להגיע לרמת הבנה פחותה מכך, צריך ללמוד בדרך שמתאימה לו. אבל לא זו היא הנקודה. הענין הוא שצריכים להבין מה זה תורה! אם תבין נכון מה זה תורה, אזי גם אם כל הישיבה תלמד בדרך שונה ממה שאנחנו מדברים כאן, שוב לא תתבלבל, אתה הרי יודע מה זה תורה!

גאולת הנפש למעשה

הדבקות בעת לימוד התורה מגיעה מתוך הבנה שכעת ה' יתברך מגלה לי כביכול את רצונו ממני. ההרגשה או אי ההרגשה אינם משנים כלל את האמת הנפלאה הזו. כאשר מבינים את האמת, שוב אין זה משנה היכן ואיך לומדים וגם לא מה עושה וחושבת הסביבה. כי היהודי זוכה אז ללימוד תורה מתוך קשר אמיתי של בן שמתחבר עם אביו באמת!

יִיחֻדִּים בְּדֶרֶךְ הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְדוּשׁ

כוונת בין המצרים על פי חסידות - פרק ב'

שמות הקודש

התחלנו לבאר שלנבראים אין שום תפיסה במציאות ה', אלא שהוא יתברך מתגלה אלינו על ידי שמותיו הקדושים וההנהגות אשר דרכם הוא מנהל את העולם. בכל פעם הוא מתגלה דרך שם אחר כפי העניין שהוא חפץ להתגלות בו באותו זמן.

כגון שם הוי' שמגלה איך שהוא יתברך מהווה את הכל ואין שום מציאות מלבדו. ואילו שם אלוקים מבטא איך שמציאות עולם הטבע יכולה להתקיים כמציאות שנראית נפרדת. וכן הלאה בכל שם ושם כעניינו ומהותו.

האר"י הקדוש אומר שבימי בין המצרים יש לכוון בשלושת הברכות הראשונות של שמונה עשרה בשמות הקודש ע"פ הסדר א' ב' ג'. דהיינו שבמקום לכוון בשם הוי', יכוון את אותיות החילוף שלו. **בברכה ראשונה** יכוון האותיות הקודמות לשם דהיינו **טדה"ד**. **בברכה שניה** יכוון האותיות שאחרי השם דהיינו **כוז"ו**. **ובברכה שלישית** יכוון האותיות בא"ת ב"ש, דהיינו **מצפ"צ**. ושלושת השמות יחד עולים בגימ' **שי"ן** - 360.

לאחר מכן בברכת רצה יש לכוון 'רצה' גימ' **אלוקים** במילוי (אלף למד הה יוד מם). ויחד עם שם **אדנות** עולה ג"כ בגימ' **שי"ן** - 360. משתי השמות האלו נמשכים הדינים, ונקראים בין המצרים דהיינו בין שתי השמות של הדין, ומזה נמשכים עכשיו כל הצרות. ויכוון שבכח השמות חילופי הוי' האמורים, טדה"ד, כוז"ו, מצפ"צ שעולים בגימ' **שי"ן**, יימתקו הדינים האלו שבגימ' **שי"ן**, ועל ידי זה תתהפך הצרה ל'רצה'.

בברכת שים שלום יכוון באות ש' של 'שים' ובאות ש' של 'שלום' שאלו שתי האותיות שעולים בגימ' של חילופי הוי' האמורים, וכן בגימ' שם אלוקים במילוי עם שם אדנות.

מלבד זאת התיבות 'שים שלום' עצמם בגימ' **שי"ן** **שי"ן** כמנין השמות הנ"ל. ויחד ים שם הוי"ה עצמו הרי הם ששה שמות.

להבנת הדברים הבאנו טבלה להקל על הקורא, ולאחר מכן נמשיך בס"ד בביאור העניינים בדרכי עבודת ימים אלו על פי אור החסידות.

כוונות ימי בין המיצרים

מגן אברהם (בחתומה)	יכוין בהו"ה זו: יְהוָה	שתאיר בחילופה: ט"ה"ד
מחיה המתים (בחתומה)	יכוין בהו"ה זו: יְהוָה	שתאיר בחילופה: כו"ו
האל הקדוש (בחתומה)	יכוין בהו"ה זו: יְהוָה	שתאיר בחילופה: מצפ"ץ
יכוין למתק ע"י ג' שמות: ט"ה"ד כו"ו מצפ"ץ		
רצה	העולים בגימ' שי"ן	
(לפני הברכה)	את ב' שמות: אלף למד הה יוד מם אדני	
העולים בגימ' שי"ן, ועי"כ יתהפכו אותיות צרה לרחמים.		
שים שלום (לפני הברכה)		
כוונה א':	כוונה ב':	
יכוין ב' שינין שבר"ת שים שלום גימ'	יכוין ב' תיבות שים שלום גימ' ה' שמות הנ"ל. ויכוין:	
ט"ה"ד כו"ו מצפ"ץ	יהוה	
(גימ' שי"ן)	ט"ה"ד כו"ו מצפ"ץ	
אלף למד הה יוד מם אדני	ויכוין שכמו שהאיר שם הו"ה לג' חילופין, כך יאירו	
(גימ' שי"ן)	ההויה וג' חילופיה לשמות:	
אלף למד הה יוד מם אדני		
שהם ב' בתי דינין, ויתמתקו יותר.		

עבודת בין המיצרים -

בנין הקשר

כבר הרחבנו בשבוע שעבר שעבודת ימי בין המיצרים אינה עבודה של צער גרידא כתכלית בפני עצמה. ימים שמחכים שהם יעברו כבר... אלא אלו הם ימי חיפוש ובניה! ימים של בניית הקשר עם ה'.

והנה אמנם אין אתנו יודע עד מה לבוא ולומר מה הכוונה בשמות הקדושים שגילה לנו האר"י ז"ל, אבל היות ויסוד

כוונת הימים הללו את הוא כאמור, כפי שלמדנו בספרי רבותינו הקדושים מאורי החסידות, הרי שיכולים אנו לצרף את מהות פנימיות הימים יחד עם כוונת השמות, וכפי שכבר הורחב רבות במדור זה שהבעש"ט הקדוש לימד אותנו שהתכלית היא לא רק לכוון, אלא רחמנא ליבא בעי וזהו העיקר. וכידוע קשה מאוד לכוון ברעותא דליבא כאשר זה לא נוגע אליך ממש. לכן ננסה לחבר את הדברים לחיינו אנו.

מיצרים, מיצר היינו דין המצמצם את הדבר.

בימים אלו ההנהגה היא על ידי שתי השמות האלו שהם שמות של דין.

שורש הדינים - אהבה ורחמים

עתה עלינו להתבונן מה הוא רצון ה' כשהוא מתגלה בדרך של דין. פשיטא שאין כוונתו להתרחק מאתנו חלילה, אלא הוא רוצה שנחפש אותו! שנבין שהוא תמיד תמיד נמצא איתנו, אלא שלפעמים זה בצורה של הסתרה. כמו המשל מהבעש"ט שלפעמים האבא צריך להתרחק מבנו כדי שילמד ללכת בכוחות עצמו, אבל באמת לעולם אין ריחוק אמיתי מהאבא!

הקירבה היא אותה קרבה כמו שהיה מקודם, ואדרבה כעת מתעוררים רחמי האב ביתר שאת, כביכול קשה עליו המחשבה שבנו סובר שהוא התרחק ממנו. וכאשר הבן לא נופל ולא מאבד עשתונות ביאוש, אלא מבין שאביו מצפה שהוא יחפש אותו, הרי זה גורם לאביו שמחה שלא תתואר ולא תשוער!

נמצא ששורש כל הדינים הוא רק חסד ורחמים, שם הוי' בלבד המחיה ומהווה הכל בכל רגע ורגע! ואם כן אין דין ואין ריחוק, רק רצון לבנות את

הנה לפעמים יש מצב של דינים כאשר עובר על היהודי מצב של צער רוחני או גשמי, לא הולך לו בפרנסה או בעבודת ה', אין לו חברותא, הוא לא מרגיש טעם בתפילה וכיו"ב. זה מצב של דינים. אבל עלינו לדעת שזוהי הנהגה שה' יתברך מוליך בה כעת את האדם, ואם זו הנהגה שמיימית, הרי שיש בה כוונה מיוחדת.

כי זאת יש לדעת, דינים אינם דבר רע, אלא זוהי מציאות של הסתר כבוד מלכותו. ה' יתברך מתגלה בצורה של הסתרה! כעת הוא חפץ בכזה סוג של גילוי, גילוי שנראה הסתר. כמו שלפעמים הוא מתגלה דרך שם הוי' או שם א-ל שהם שמות החסד והרחמים. כך יש והוא מתגלה על ידי שמות אדנות ואלוקות המורים על דינים.

שם אלוקים יכול להיכתב כפשוטו, ויכול גם להיכתב במילוי של האותיות (א' נכתב אל"ף וכו'). ענין המילוי הוא הכח המוסתר בשם הזה, כביכול היכולות המסתירות באותו שם. והנה המילוי של אות ה' נכתב בשלושה אופנים - ה"ה, ה"א, או ה"י. כאשר הוא נכתב במילוי ה"ה הרי זה מורה על הדינים החזקים ביותר. כאשר ה' יתברך מתגלה בשם אלוקים במילוי ההי"ן ובשם אדנות, הרי זה נקרא שתי

הבה נתרגם את הדברים לשפה המדוברת: רבונו של עולם תיקח בבקשה את העבודה שלנו, ותגלה עלינו רצון! רצה בעמך ישראל! תקבל ברצון את תפילתנו ועבודתנו!

והשב את העבודה לדביר ביתך- תחזיר את העבודה לדביר, זהו קודש הקדשים! תחזיר את העבודה שתהיה מיוחדת לפני ולפנים כמו שהיה בזמן הבית שאז היה גילוי מושלם של אהבת ה' עלינו!

וְתִהְיֶינָה לְרִצּוֹן תְּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עֲמָךְ.
תמיד תגלה עלינו רצון שתרצה בנו
ובעבודתינו!

המתקת הדינים

על ידי מציאת ה' המסתתר

אלא מה נעשה שההרגשה בימים אלו היא הרגשה של ריחוק. וכי יש לך ריחוק גדול מכך שה' יתברך נתן לשרוף את בית המקדש?!

אבל האמת היא שהחורבן האמיתי כבר קרה הרבה לפני חורבן הבית. שנים ארוכות שעם ישראל חי בצורה של חוסר קשר עם ה' יתברך. השכינה הקדושה פרחה לה מבית המקדש כבר שנים רבות קודם לכן. חורבן הבית היה כביכול בלית ברירה כדי שאנחנו נשוב ונבנה את הקשר בצורה אמיתית!

הקשר הנכון שלנו אתו יתברך על ידי החיפוש שלנו.

בזה יש לבאר את שלושת הכוונות הראשונות. שכל ההסתרה של הימים האלו הכל זה מאת ה', מאת הוי' ברוך הוא, ואין כאן באמת ריחוק ודין. אלא שאם כן נשאלת השאלה למה אנחנו לא רואים את ההנהגה של שם הוי'? התשובה היא שאכן יש כאן שם הוי' אלא שהוא בחילוף של אותיות שלפנו ושל אחרינו ובא"ת ב"ש. כלומר ה' יתברך נמצא כאן ממש, הוא רק רוצה שתחפש אותו! שתמצא ותגלה איך שהוא כן כאן, אמנם בצורה אחרת אבל אם זה הוא, שוב מה זה משנה איך הוא מתגלה?!

על ידי הגילוי זה של שלושת שמות אלו, יכולים כבר להמתיק את הדינים שהשתלשלו לעולם. ידוע שעבודת הצדיקים הייתה להפך את צירופי האותיות כגון מ'נגע' ל'ענג' ומ'צרה' ל'רצה'. זהו דבר שנראה אולי מופשט, אבל האר"י ז"ל מגלה שזוהי עבודה של כל יהודי בימים אלו.

אנו אומרים מדי יום בתפילה 'רִצֵּה ה' אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּלְתַפִּלָּתָם שְׁעָה, וְהִשָּׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לְדַבִּיר בֵּיתְךָ, וְאֲשִׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרִצּוֹן וְתִהְיֶינָה לְרִצּוֹן תְּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עֲמָךְ.

כי כמו שנגרם לקב"ה כביכול צער כאשר יהודי לא מאמין בו או שלא מאמין באהבה שלו אליו, כן לעומת זאת עיקר הנחת רוח למעלה עולה מהחזק של יהודי להאמין באהבתו אלינו גם כאשר זה לא נראה לעין, ולהאמין שהוא עצמו נמצא איתנו, גם אם זה בהסתר ובחילוף אותיות.

(יש לדעת שכל אחד מועדי השנה הוא בנין אב לכל השנה לגבי הענין המיוחד שלו, כגון פסח הוא השורש של ענין יציאת מצרים כל השנה, אבל באמת זה מתקיים בכל יום ויום. וכמו כן השורש של המתקת הדינים כל השנה הוא בעיקר בימים אלו).

להבנת הענין יש להמשיל זאת לאבא שאומר לבנו אני פוחד שאצטרך להעניש אותך, לכן אני אראה לך פנים זועפות. אבל באמת תדע שכל זאת אינו אלא לבוש ולא באמת. כל כמה שאני אצעק עליך ואולי אפילו אכה אותך, תדע שכל זה לא מסיר את אהבתי אליך אפילו לא לרגע אחד!

וכמה שהיהודי מצליח להחזיק איתן בדעת זו, על ידי זה הוא בונה את בית המקדש אשר בבניינו יתגלה שוב הרצון של ה' יתברך בעבודתנו באתגליא, עד שכביכול כבר יוכל להחזיר את העבודה בפועל ממש לדברי ביתך בתוך בית המקדש בגלוי, שהרי כבר הוסרו כל המקטרגים והמסטינים.

שם אלוקים במילוי ההי"ן בגימ' 'רצה', כמנין צרה, זה מורה על ריחוק והסתרה, בחינת דין. אבל על ידי חילופי שם הוי' האמורים לעיל ממתיקים את זה.

איך נעשית ההמתקה? על ידי שיהודי מתגבר לחפש ולמצוא את ה' בתוך ההסתרה כאמור, נעשה צירוף של שלושת השמות הללו שעולים בגי' שי"ן - רצ"ה עם שם אדנות יחד, וכך יכולים לשנות את ה'צרה' ל'רצה'!

היהודי מרגיש ריחוק והסתרה, ולפתע מתגלה לו חידוש: ה' **איתי! הוא לעולם לא עזב אותי!** מה שהוא הרגיש קודם לכן כצרה צרורה, הוא מגלה פתאום שזה ממש 'רצה', ה' יתברך רוצה בנו אף יותר ממה שהיה קודם! על זה אנחנו מתפללים כל השנה, וביותר בימים אלו, רצה ה' אלוקנו בעמך ישראל! תגלה לנו שנראה איך שאין עוד מלבדך, ואיך שגם בתוך כל הגלויות המרות אתה נמצא אתנו יחד!

הכוונה הזו אינה רק כוונה שפועלת בעולמות העליונים, אלא זוהי מציאות ששייכת ונוגעת לכל חיי האדם.

כי הנה בכל יום, ובפרט בימים אלו, יש מציאות אמתית של דין והרגשות של ריחוק. ורצון ה' הוא שיהודי יחשוב מחשבות של אמת, ומחשבות אלו פועלות נחת רוח עצומה לעילא!

ימים אלו בונים

את היחוד בשמיני עצרת

בנוסף לכל האמור ידוע מה שגילו צדיקים שימין אלו הם ימי ההכנה לקבלת קדושת הימים הנוראים הבעל"ט מראש השנה ועד שמיני עצרת, יום היחוד השלם של הקב"ה עם בניו. היום בו אומרים 'אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים'. היום בו היהודי רוקד ושמח עם התורה ויודע ומבין שחוץ מה' יתברך ומתורתו אין לי שום דבר אחר בעולם. וכן ה' יתברך עונה כנגדו מי כעמך ישראל, אין לי עם אחר חוץ מכם!

מהיכן לוקחים אנו את הכח ליחוד הנשגב הזה? מהימים אלו שמתחילים ב"ז בתמוז ומסתיימים בתשעה באב. בו ביום אנו קוראים בתורה את הקריאה של 'אתה הראת לדעת'. וידוע מאמרו של הרה"ק ר' פנחס מקוריץ זי"ע שמה שיכולים לפעול בישיבה על הקרקע בתשעה באב, לא יכולים לפעול כל השנה! והדברים נפלאים, וכי גדול כוחו של תשעה באב יותר משמחת תורה? אלא הביאור הוא בכך שכאמור הימים האלו הם הם השורש של כל הקדושות שיתגלו עלינו בחודש תשרי הקדוש.

להבנת הדברים נרחיב מעט בס"ד.

הנה ביומין דחנוכה מבארים כל הספרים הקדושים שאז יורדת הקדושה אל למטה מעשרה טפחים, וגם במקומות הנמוכים מתגלה מציאות ה'. אבל בחנוכה יש דין נוסף, שצריך שיהיה למעלה מג' טפחים, כי למטה מזה הוא מקום הקליפות ממש.

והנה בימי בין המצרים מקובל מהאר"י הקדוש שיש תועלת גדולה לנשמה להתאבל על חורבן הבית בחצות הלילה או היום. ואת תיקון חצות וכן את אמירת הקינות בתשעה באב עורכים דווקא בישיבה על גבי הקרקע למטה מג' טפחים. מה מתגלה כעת? מתגלה שגם שם במקום הקליפות ממש, גם שם אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו!

זוהי העבודה השייכת לכל יהודי בימים אלו. כל כמה שהיהודי מתחזק בעת צער וצרה חלילה לחשוב מחשבות של אמונה, מחשבות של גילוי אלוקות למטה מג' טפחים במקום הקליפות ממש. הרי בזה הוא מכין כלים ליחוד השלם של כל השנה כולה! האמונה בזמנים הטובים היא טובה וישרה, אבל הכוונה של גילוי מציאות ה' במקומות צרים ונמוכים, עם התשוקה לראותו שמתעוררת דווקא במצבים אלו, זה מה שפועל גדולות ונצורות לכל השנה!

ועל פי האמור יש לומר שהיחוד השלם אמנם נעשה בשמיני עצרת, אבל תחילת היחוד היא כעת בכוונות של 'שים שלום'. דהיינו על ידי העבודה של היהודי לחפש את ה' יתברך ולהאמין בו בזמנים החשוכים והנסתרים.

יתן ה' יתברך שנזכה לראות את מציאותו גם מתוך החושך, ועל ידי שנכוון כוונות אלו בשלושת השבועות הללו שלושה פעמים בכל יום, נזכה לפעול בעצמנו גאולת הנפש ולהרגיש גאולה וקרבת ה', ובכח זה נקרב את הגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

לכן אומר האר"י הקדוש ששתי אותיות ש' של שים שלום, וכן התיבות שים שלום עצמם בגימ' של כל השמות האמורים יחד עם שם הוי' עצמו. כי עכשיו אחרי שהיהודי התגבר וגילה את מציאות ה' שבהסתרה, עכשיו כבר יכול להאיר עליו השם הוי' בגילוי ובלי כל החילופים וההסתרות!

ויש לפרש שלכן מגלית כוונה זו דווקא בברכת שים שלום, כי מבואר באר"י שבברכה זו מתחיל היחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה שבכל יום, ובפרט בימים הקדושים, שהיחוד מתחיל בשים שלום ונגמר ב'המברך את עמו ישראל בשלום'.

סיפורי מעשיות - מעשה ד':

הציצית והתפילין מבטאים את הגאווה היהודית

ענה המלך ואמר להשר האנוס הנ"ל: איזה כבוד אתן לך בשביל זה שהצלתיני ואת זרעי; אם אמר לעשות אותך שר, הרי אתה בלא זה שר. ואם לתן לך מעות, יש לך. אמר איזה כבוד אתה רוצה ואעשה לך. ענה האנוס ואמר: אבל תעשה לי מה שאמר. אמר המלך: הן. אמר: השבע לי בכתרך ומלכותך. ונשבע לו. ענה ואמר, האנוס הנ"ל: עקך כבודי שאהיה רשאי להיות יהודי בפרהסיא, להניח טלית ותפילין בפרהסיא. וחרה להמלך מאד, מחמת שבכל מדינתו אינם רשאים להיות יהודים, אבל לא היה לו בררה מחמת השבועה. בבקר הלך האנוס והניח טלית ותפילין בפרהסיא.

היפים? מהתריסים החשמליים או מהברזים הנאים? כל אלו חשובים וטובים, אבל לפני ואחרי הכל יש את השמחה מעצם הבית. הנה יש לנו מקום רחב ידים שיש בו מקום לכל המשפחה. זהו הסיפוק העיקרי מבנין הבית. כמו כן בחיי עובד ה', עיקר שמחתו ותפארתו היא מכך שהוא זוכה לגלות את כבוד ה' בעולם!

הגאווה הגדולה ביותר היא ללכת מעוטף בטלית ומעוטף בתפילין ולהכריז בקול גדול, הנה שם ה' נקרא עלי! אני זוכה לגלות את כבודו בעולם!

השמחה הזו אינה שמחה ששייכת רק לבחור בר-מצוה, אלא זוהי שמחתו של כל יהודי באשר הוא!

כס"ד נמשיך בענין בו עסקנו בשבוע שעבר עם מעט הרחבה.

הנה באמת אם נשאל מה לעשות יקר וגדולה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו, התשובה צריכה להיות 'יביאו לבוש אשר לבש בו המלך' עם כתר המלכות אשר למלך. הלא המה מצוות ציצית ותפילין אשר אין למעלה מהם! כל המדרגות הגדולות בעבודת ה' חשובות הם מאוד, לימוד בריצפות, סיום הש"ס וכיו"ב. אבל הכבוד העיקרי הוא מה שאנו זוכים לגלות את כבוד ה'.

ניקח משל מחיי עולם. כאשר אדם נכנס לביתו החדש הוא אפוף בשמחה ובטוב לבב. ממה נובעת שמחתו? מהמגורות

התשובה כלפי אותה גזירת שמד צריכה להיות כמו במעשה עם מושקה והקוק: אני אכן מכיר טובה להפריץ, אבל פרנסתי היא רק מה! ועל הדברים האלו צריכים לחזור בכל יום ויום, ואפילו פעמים רבות ביום, בכל פעם שעולה כזו מחשבה.

אותה גזירת שמד גורמת לכך שקשה לשמוח ולהתכבד בתפילין, דהיינו פשוט להאמין בערכו של יהודי, להבין שיהודי זה משהו אחר לגמרי והוא לא שייך לעולם ההסתרה הגשמי. יהודי למרות שהוא חי כאן בעולם ועובד ואוכל וכו', בכל זאת הוא יודע שהוא משהו אחר!

וכדי לזכות לחיות עם הדעת הזו ללא הפסקה, צריכים למסור את הנפש עבור הצלת המלך.

כלומר שאם כל כוונתו היא רק עבור עצמו בלבד, יקשה עליו מאוד לשמוח בתפילין שלו, כי הוא צריך משהו ייחודי שאין לכל אחד. אבל אם הוא חושב על המלך, וכל הפחות גם הוא חושב על עצמו אבל הוא חושב גם על המלך, הוא מוסיף כוונה לשם ייחוד קוב"ה, לגלות את כבודו של המלך בעולם. או אז יזכה לשמחת המצוות באמת ויזכה לחיות עם מציאות ה' בכל דבר, כי הרי בכל דבר ועניין מתגלה כבוד ה' יתברך ומציאותו.

השמחה והאמונה בכח התפילין והציצית הוא יקרבו אותו לעבודת ה' באמת, וכך יזכה למסור את נפשו על קדושת ה' ולחיות כך בכל שעות היום!

ואם כן הרי הדבר אומר דרשני, למה זה עניינו הרואות ששמחה זו היא נחלתם של בחורי בר מצוה בלבד? למה לא כולנו זוכים לכך?

התשובה היא שישנה גזירת שמד! יש בעולם מציאות של כפירה שלא נותנת להרגיש את האמת הזו. על זה צריכה לבוא הבקשה מהמלך, וכי מה אני רוצה? אני רוצה לשמוח בכך שאני יהודי! להאמין במהות שלי ולדעת שבכל תנועה שלי אני מקיים את רצונך, בין באכילה ובפרנסה, וכל שכן שבתורה ובתפילה ממש!

אילו היה היהודי שואב את כל סיפוקו רק מזה בלבד, שוב הייתה מתבטלת ממנו גזירת השמד. כי גזירת השמד אומרת ליהודי הרי אתה צריך לאכול, אתה חייב לעבוד, אם לא תעבוד איך תתפרנס?

אבל האמת היא שאנחנו אמנם מצווים ממלך מלכי המלכים לאכול כמו שנאמר 'ונשמרתם מאוד לנפשותיכם'. בדרך כלל גם מחוייב כל יהודי לדאוג לפרנסתו זה בכה וזה בכה. אבל אין משמעות הדבר חלילה שאם לא נעשה כן לא נוכל לחיות, הם מלהזכיר! אלא כך עלה במחשבה לפניו שכאשר אני אוכל, הוא יחייה אותי. כאשר אני אעבוד לפרנסתי, הוא ידאג לי לפרנסה.

אבל גזירת השמד טוענת, מה לך מכל הדיבורים הללו, אם תעבוד יהיה לך, ואם לא תעבוד לא יהיה לך!

בענין אהבה ויראה, וביאור מדוע הם שורש כל המצוות עשה ולא תעשה

אך הנה מודעת זאת, כי שרשי עבודת ה' ויסודותיה הן דחילו ורחימו, היראה שורש ויסוד ל'סור מרע', והאהבה ל'ועשה טוב' וקיום כל מ"ע דאורייתא ודרבנן.

מצוות אהבה ויראה מיוחדים משאר כל המצוות לפי שהם שרשים להם

נצטוונו בתורה מצוות עשה דאהבת ה', 'ואהבת את ה' אלקיך', ומצוות עשה דיראת ה', 'את ה' אלקיך תירא'. והנה במושכל ראשון נראה לכאורה, ששני מצוות אלו אין להם עדיפות ומעלה על שאר התרי"ג המצוות, ומי שלא מקיימם, אמנם חסר שני מצוות מהתרי"ג, אך אין לזה שייכות עם שאר המצוות שאותם כן מקיים. וכיון שכן, יכול האדם לקיים את כל המצוות, ולעבוד את ה' יתברך בתורה ותפילה, גם בלא יראה ואהבה, ולא יחסר לו כי אם שני מצוות מהתרי"ג.

אכן בא כאן רבינו ומלמדנו, שיראה ואהבה הם לא סתם שתי מצוות פרטיות ככל שאר המצוות, אלא הם הם השורש לכל התרי"ג מצוות, 'יראה' היא השורש לשם"ה מצוות לא תעשה, ו'אהבה' היא השורש לרמ"ח מצוות עשה. נמצא אם כן, שהמקיים את כל המצוות בלא אהבה ויראה, חסר לו בשורש הענין, ולפיכך גם המצוות שהוא כן מקיים, חסר בשלמותם.

כשמדברים עם אנשים בנוגע לעניני אהבה ויראה, ישנם רבים האומרים שהם עדיין לא אווזים בעבודה על יראה ואהבה, ולצערם הרב נושא זה כלל לא מעסיק אותם כרגע, ויש להם רשימה של בימות וענינים בעבודת ה' המעסיקים ומטרידים אותם, בטרם שיגשו לטפל בענין יראה ואהבה. והתשובה לדבריהם היא, שמאחר שנתבאר שהשורש לכל מצוות התורה הם אהבה ויראה, אם כן אדרבא היא הנותנת, דדוקא על ידי שיעבוד

האדם לקנות אהבה ויראה, אז יוכל יותר לעבוד את ה' יתברך בשאר המצוות ועניני עבודת ה', דלאחר שעובדים על השורש, יותר נקל לעבוד על הענפים.

לבד מזאת, הסבור בדעתו שאין לו כלל יראה ואהבה, טעות היא בידו. שכן עצם העובדה שהוא מקיים את מצוותיו יתברך, מורה על כך שיש לו יראה ואהבה כלשהם, שאם לא כן לא היה מקיים שום מצוה. והן אמת שיש לו אמנם רק מדרגות זעירות של יראה ואהבה, ואכן צריך לעבוד על זה להתעלות יותר ויותר באהבה ויראה, ואז יזכה לקיים המצוות ביתר שאת, אמנם מכל מקום מעט אהבה ויראה ודאי יש לו.

ישנה עוד טעות נפוצה בציבור, שישנם הרבה יהודים טובים הסבורים משום מה, שמצוות יראה ואהבה המה מצוות המיועדים רק לצדיקים ולבעלי מדרגה, ואין להם שייכות עם 'עמך' ועם סתם אנשים פשוטים כערכינו. אך ברור הוא שמאחר ומצוות אלו הם מכלל התרי"ג מצוות, ודאי שכל יהודי ויהודי מצוה עליהם לקיימם, וודאי שבידו לקיימם, שכן נודע שאין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו (ע"ז ג.), וכל מה שציוה על האדם, בידו לקיימם. אלא שיש ללמוד ולהבין היטב את הסוגיא הזו של 'אהבה ויראה', ולידע בבירור מה נדרש מכל אחד, ואיך בידו לקיימו.

בסיעתא דשמיא

הפצת העלון נפשי גאלה

בהו"ק של 18 שקלים
אתה שותף בהוצאות
ההדפסה והחלוקה ויש לך
את הזכות להיות חלק
בהפצת אור הגאולה

ניתן לתרום בנדרים פלוס

ניתן להקדיש מדור בעלון
וכן להפיץ את העלון באזור מגורך
ניתן לצור קשר:

הרב יחיאל י. פרישמן - 0527662543